

Poézis és érzékiség.
Szeress az örületig!

Pillangó lány

fine
selection

C H I A R A

C H I A R A

Pillangólány

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2018

ADY ENDRE:
Megöltem egy pillangót

*Megölök egy pillangót,
Óh, áldott isteni perc,
Szent kéje az ölésnek:
Minden gyűlöletemért
Hal meg e színes féreg.
Ki várja a holnapot:
Igy várja azt a holnap.
Vágjon elé a halál
Minden boldog mosolynak,
Szakadjon meg az erő,
Kezdetén nagy vívásnak,
Ne legyen víg lakoma
Az élet mindig másnak.
Tűz legyen minden arany,
Minden boldog csók méreg.
Szárnyad van, csapkodsz, örülsz?
Hát ezért öllek én meg.
S boldog vagyok, mert öltem.*

I.

*„Amikor a fény hirtelen alszik ki,
a sötétség mindig emésztőbbnek tűnik.
Emésztőnek és feketének.
Pontosan ilyen a bennem élő sötétség.”*

1.

— TÖRÉKENY MÁMOR —

VIRÁG

MINDEN SZOMBAT ÉJSZAKA JÁTSZOM A HALÁLLAL. Megkísértem, amikor élélvezek. *La petite mort* – a kis halál. Így nevezik a franciák az orgazmust, azt a pillanatot, amikor a tudat számára megszűnik a valóság. Annak a pillanatnak az ígétét égeti belém az engem figyelő férfi éhes tekintete, és én már tudom, hogy az övé leszek ma éjszaka.

A bár lusta dzsesszel színezett levegőjében egymásra talál a pillantásunk, kacér mosolyt villantok rá, hívogatót, incselkedőt. Így mosolyoghatnak az álmok, amikor csábítón a fülünkbe súgják, hogy egyszer majd valóra válnak.

A férfi felvonja az egyik szemöldökét, én pedig bólintok. Mert igen, akarom, hogy ma éjjel én legyek az, akivel az éhségét csillapítja.

Feláll az asztal mellől, ahol eddig ült. Egy pillanatra összezavarodik előttem a kép, elvesznek az élek és határok, az arca egyszerre riasztóan csontfehérnek tűnik a rá vetülő fényben. Megborzongok, aztán pislogok, és helyére zökken a valóság.

A férfi titokzatos, veszélyes mosolyra húzza az ajkát, miközben elindul felém. Fekete farmert és egy sötétkék inget visel, melynek ujját egészen a könyökéig tűrte. Vonzó pasi, sötét, veszedelmes színekkel. A szeme villanása olyan, akár egy ragadozóé, és mintha a tél minden hidege morajlana benne. Tetszik nekem ez a rideg érzéketlenség.

Elfordulok tőle, megemelem a pulton nyugvó poharat. A jéghideg pezsgő és a bárban megülő fülledt meleg találkozása apró cseppeket csalt a pohár oldalára. Nedvesek lesznek az ujjaim, de nem zavar, még jól is esik ez a leheletnyi hideg felhevült bőrömnek. A türelmetlenség és a sóvárgás lángot vet testem minden porcikájában. Ahogy a nagy kortynyi pezsgő végiggördül a torkomon, mintha csillapodnának ezek a lángok. Csak éppen nem eléggé.

– Helló! – Érdes, szuroksötét hangja van. Rosszul végződő esti mesék és erotikus fantáziák hangja.

A férfira emelem a tekintetem, az ajkamat kényszeríteni kell, hogy őrizze még kicsit a mosolyomat. Ritkán mosolygok, ha mégis, inkább gúnyosan, minden más idegen a számon. Idegen és hamis. Most sincs kedvem megjátszani magam, tettetni, hogy vágyom rá, hiszen már mindketten tudjuk, merre tartunk. Mégis megteszem, mosolygok és hazudok, mert ha őszinte lennék, nem bámulna így rám, inkább sietve kihátrálna az ajtón.

Így közelebbről harminc-harmincötnek saccolom, nem mintha számítana. Amíg ő nem kérdez a koromról, nincs értelme feszegetni a köztünk tátongó különbséget.

– Mi lenne, ha átugranánk a felesleges részeket? – ajánlom fel.

– Ezt hogy érted? – A meglepettség halvány ráncokat vés a homlokára.

– Meg akarsz dugni, nem? Nincs ellene kifogásom, de nem érdekel, ki vagy, szóval... – hallgatok el kérdőn.

A férfi előbb hitetlenül néz rám, aztán mélyről jövőn elneveti magát.

– Gyere! – nyújtja felém a kezét, amikor szétfoszlanak körülötünk a nevetése hangjai.

Mielőtt megfognám a kezét, egy hajtásra megiszom a pezsgőm maradékát. Nem szeretek pazarolni.

A kezem szinte elvész az övében. Határozott, erős szorítása van – reményeim szerint szexelni is így fog. Az se baj, ha kemény és durva lesz. Csak égesse ki belőlem annak a maradékát, amivel az alkohol és a fű nem bír.

– Gyakran csinálod ezt? – kérdi a bárból kilépve, ahogy ránk borul a tavasz illataitól émelvítően reménykeltő éjszaka. A virágillat mintha átítatná a levegőt, rózsaszín és fehér illatok – hamis káprázat. Nem rajongok a tavaszért, a virágokért még úgy se. A szépség rothadó illúziója mind. Az ironia netovábbja, hogy Virágnak hívnak – bár, ha jobban belegondolok, végül is én magam se vagyok más, mint a szépség lassan rothadó illúziója.

– Hogy elmegek idegenekkel egy körre? – pillantok rá, és mikor bólint, gúnyos kis félmosoly szökik az arcomra. – Igen.

Nem látszik rajta, hogy meglepődött volna, bár ezt nem is feltételeztem. Aki csak rám néz, nem láthat bennem mást, mint egy könnyen kapható, gyors menetet. Se a felsőm, se a szoknyám nem bír sokat a képzeletre, az enyhén szólva is ribancos magas sarkúról már nem is beszélve. Aztán ott a füstös smink, a buján hullámos fekete tincsek, és persze az incselkedő pillantások, a kihívó mosolyok – vagyis mindaz, amilyennek látszani akarok. De nem érdekel,

ha megbámulnak, végül is ezt akarom elérni, és úgylis csak annyit láthatnak, amennyit látni engedek. Egy csábító vágyálom vagyok, nem több, de ennyi mindig elég. Nekik is, nekem is.

– De ugye nem hivatásos vagy?

Milyen szépen fogalmaz, mindjárt meghatódom.

– Nézőpont kérdése. De ha ez aggaszt, nem kell a pénzed.

Nem, én nem pénzért szexelek, hanem felejtésért, de ehhez semmi köze.

Nem szólunk többet egymáshoz. Pár perc séta után a pasi egy patinás épülethez vezet. Kényelmes, hogy ilyen közel lakik, legalább nem kell taxizni sem oda, sem vissza.

Beüti a kódját a kaputelefonon, az éjszaka dermedt-fekete szövetét felsérti a berregés. Kitérte előttem az ajtót, és roppant udvariasan előreenged. A lépcsőházban állott, dohos szag fogad, az a fajta, amit csak régi épületekben érezni. Szétkenődött idő és megannyi élet itt felejtett kipárolgása.

A férfi villanyt kapcsol, ebben az ódon hangulatú közegben nagyon idegenül hat a neon temetőhideg fénye.

Fanyalogva nyugtázom a lift hiányát, és a lépcső felé indulok. Hátrapillantok a férfira, és rajtakapom, hogy a fenekemet bámulja.

– Tetszik, amit látsz? – kérdem kacéran.

Nem felel, csak mosolyog.

Mosolyog akkor is, amikor beenged a lakásába, majd bezárva az ajtót szembefordul velem.

Nem lép közelebb, és én nem is hívom.

Ingerlően ringó csípővel a nappaliba megyek. Csak lopva nézek körbe az előszobából beszűrődő gyér fényben. Soha többet nem jövök ide, és most sem lakásnézőbe érkeztem. Elég tudnom, hogy hol van a kanapé.

Lassan vetkőzöm le. Megoldom a felsőmet tartó zsinórt – rafinált kis felső ez: csak ki kell bontanom az elején lévő fűzőt, és könnyedén lehullik rólam. Nem viselek melltartót, ez alá a felső alá valószínűs bűn lenne.

A férfi tekintete éhesen kalandozik a testemen, és ettől forróság vágat végig az ereimben. Akarom, hogy kívánjon. Akarom, hogy akarjon. Hogy elveszítse az eszét, a józanságát, a gátlásait, és megadja nekem mindazt, amit én akarok. Bármit megteszek ezért, még azt is, hogy előadom neki a csábító nőt. Neki ez kell, szenvedély és érzékiség – hát tőlem megkapja, mert így a végén én is megkapom, amire vágyom.

A szoknyám is a földön köt ki. Falatnyi csipkés tangában és magas sarkúban állok előtte.

Szégyentelenül csúsztatom a kezemet a hasamra, majd lassan a lábam közé, és simogatni kezdem magam. A bugyin kívül, a vékony selyemnyagon át, hogy jól láthassa, ahogy mozognak az ujjaim. A törékeny fehérét a puhán csillogó feketén. A másik kezem a mellemre téved, lassú köröket rajzolok ágaskodó mellbimbóm köré.

Kéjsötét türelmetlenség mélyíti el a férfi tekintetét, ahogy figyel. A csend és a vágy lüktetve, egymást ölelve feszül közénk.

Lassan, akár egy áldozatát cserkésző vad, közelebb lép hozzám. Remegős izgalom járja át a testem, mikor végigsimít egyszerre mindkét karomon. Felhőkönnyű az érintése, egészen addig, míg a csuklómig nem ér. Megragad, mindkét karomat egyszerre húzza a hátam mögé, hogy aztán egyetlen kezével satuként összefogja a csuklóm. Másik keze a derekamra fonódik, és magához ránt. Ívbe feszül a hátam, ahogy hozzá préselem magam.

Felém hajol, meg akar csókolni, de félrefordítom a fejem, így a szája csak súrolja az enyémet. Ilyenkor mindig eszembe jut Julia

Roberts és a *Micsoda nő!*, de elhessegetem a gondolatot, az ajkamra kívánczós cinikus mosollyal együtt.

A számba veszem a fülcimpáját, majd finoman megnyalom. Vadító morgás szakad fel a torkából, és szorosan magához húz. Érzem az erekcióját, érzem, hogy szinte átdöfi a nadrágját. Érzem, és ez felizgat.

Valahol bennem szűkülve kucorodik össze a lelkem maradéka. A gondolataim viczorognak rám, és gúnyosan azt firtatják, hova tűnt az eminens jó kislány.

Se a lelkemre, se az eszemre nem figyelek. Már nagy gyakorlatra tettem szert ebben. Néha még eszembe jut, hogy ha látnának, mennyire meglepődnének ebben a pillanatban azok, akik úgy tartanak számon, mint a jó tanuló, hallgatag lányt. Mit szólnának ehhez a tanárain, akik mind azt hiszik, szolid mintadiák vagyok?

Az igazság az, hogy fogalmuk sincs arról, ki vagyok igazából. Nem ismerik a lelkem sötét és rothadással teli posványát. Nem engedem, hogy ismerjék.

Egyszer megmutattam magamból mindent, kendőzetlenül és nyersen. Aztán megtanultam hazudni, leginkább azt, hogy jól vagyok, pedig én már sosem leszek jól – talán csak ezekben a pillanatokban, amikor olyan közel van az áhított feledés.

A férfi nyakát csókolom, a nyelvemmel végigsimítok a bőrén. Érzem az arcszesze friss illatát, érzem a vére pulzálását. Megőrjít a tudat, hogy ez miattam van, hogy én vagyok rá ilyen hatással. Egészen olyan érzés, mintha irányíthatnék, mintha lenne hatalmam a történések felett.

Felmordul, elengedi a csuklómat, és belemarkol a fenekembe. A másik keze feljebb vándorol, és a mellemet érinti.

Most, hogy szabad a kezem, nekiesek az inge gombjainak. Hamar végzek vele – ebben is nagy gyakorlatom van már.

Lerángatja rólam a tangát, én pedig róla a nadrágot, a tárcájából elővesz egy óvszert, a kezembe nyomja, aztán megragad a derekamnál fogva, és megemel. Tetszik, ahogy megfeszülnek a karján az izmok, ahogy kirajzolódnak az erei.

A dereka köré fonom a lábam, és átölelem a nyakát. A magas sarkú rajtam maradt, de ez egyikünket sem zavarja.

A kanapéhoz visz, és a széles háttámlára ültet.

– Nem kell velem finomkodnod, nem vagyok törékeny – szólalok meg.

– Pedig úgy nézel ki – feleli rekedten, és a keze az oldalamról a nyakamra siklik. Átfogja a torkomat. Nem szorítja meg, és tudom, hogy nem bántana. Nem az a fajta. Az érintése nem durva, nem kegyetlen, inkább csak... kísérletező, felfedező. Mintha nem hinné el, hogy valakinek lehet ennyire vékony nyaka. Elbűvöli az, hogy mennyire sebezhetőnek látszom. A legtöbb férfit elbűvöli.

A szemébe nézek, és mosolygok. Talán azt hiszi, megijeszthet, de lehetne akármilyen durva, engem nem hatna meg. Senkit nem hatna meg, aki nap mint nap látja mindazt, amit én látok.

A férfi mosolyogva elengedi a torkomat, és visszacsúsztatja a kezét a mellemre. Lehajol, mohón a szájába veszi az egyik mellbimbómat, amivel izgatott, sóvárgó nyögést csal ki belőlem. A keze a lábam közé siklik, és elmerül a forró nedvességben.

Amikor megharapja a mellbimbóm, olyan izgalom fut végig a testemen, hogy a vállába kell kapaszkodnom. Elégedetten mormog, tetszik neki, hogy hatással van rám, hogy a végletekig korbácsolja a vágyam.

Végigsimítok a mellkasán, izmos hasán, aztán kezem a kőkemény és vastag merevedésre kulcsolódik. Nem vagyok gyengéd, erősen markolom meg, aztán pedig hevesen kezdem mozgatni a kezem.

– Akarlak – nyögi zihálva, és újra megpróbál megcsókolni, de ezúttal sem hagyom. Beletörődve a nyakamra tapasztja a száját, a nyelve forró és telhetetlen.

Nem kell válaszolnom, elveszi, amit akar, és én pontosan erre vágyom. Használjuk egymást, ennyi az egész.

Kibontom az óvszert, és felhúdom rá.

Egyetlen gyors lökéssel hatol belém. Meg kell szoknom, hogy bennem van, de nem bánom a feszítő fájdalmat. Ahogy mozogni kezd, már nem is érzem.

Hátrahajtom a fejem, és élvezem, ahogy minden lökésnél villámcsapásként árad szét bennem a borzongás. Ilyenkor már semmi nem számít, ami máskor gyötör – a kétségbeesett szükség elnyom bennem minden mást, és én hagyom magam sodródni a szenvedéllyel.

Remegek én is, ő is. Kapaszkodunk egymásba, a körmöm a bőrébe mélyed, a foga nyomot hagy rajtam. Nem finomkodunk, engedjük, hogy a testünk felett állatias ösztön uralkodjon.

A szenvedély sötét illataitól megperzselődik körülöttünk a levegő. Nincs ebben semmi szépség. Mindketten a saját vágyunkat hajszoljuk.

A rajtunk végigömlő gyönyör csalóka, csak pillanatnyi. Törékeny mámor, a valóság széthasadt szilánkjai – majd az üresség, amikor kicsúszik belőlem. Ez az üresség, ez a megfosztottság az egyetlen, ami értelmet ad annak, hogy idejöttem. A gondolatok nélküli lebegés. Amikor már egyedül vagyok, de még nem zuhantam vissza a valóságba. Amikor a magány nem vet bennem féktelen tajtékot, amikor a világ elmém peremére szorul.

Ez az a pillanat – a feledés.

Mosolygok.

Mikor elhúzódik tőlem, óvatosan leszállok a kanapéról, és tétovázás nélkül a padlóra ejtett ruháim felé indulok. A cipőm sarka kopog a fényesre lakkozott parkettán.

Úgy kezdek öltözni, hogy egyetlen pillantást sem vetek rá. Amiért jöttem, megkaptam. Ő is megkapta, amiért idehozott, úgyhogy már nem tartozunk egymásnak semmivel.

– Nem maradsz?

Ugyan mi értelme lenne? Beszélgetni nem akarok, vele aludni meg pláne nem. Soha senkivel nem alszom. Nem akarom, hogy hallják a nyöszörgésemet, az éjszakát szétszaggató sikolyaimat. A rémálmaim és én, köszönjük szépen, remekül megvagyunk magunkban.

Megrázom a fejem, miközben befejezem az öltözködést.

– Hogy hívnak?

Milyen édes, hogy eszébe jutott megkérdezni. Nem érdekel, hogy velem így bánik, de valahol mélyen dühít, hogy talán más lányokkal is így fog viselkedni. Én akartam, hogy ne tudjon rólam semmit, hogy ne kérdezzen, de más lányok esetleg reménykednek majd, még akkor is, ha úgy tűnik, könnyen adják magukat. Mert a reményt iszonyat nehéz kiirtani magunkból.

– Most őszintén: szerinted tényleg számít? – mosolygok rá fanyarul, aztán anélkül, hogy búcsút vennék, magára hagyom a férfit, aki négy év múlva, egy ködös őszi éjszakán, egyetlen pontosan kivitelezett késszúrás miatt veszti majd életét.

2.

— MEGALVADT ÉJSZAKA —

GÁBOR

A CSÍPŐJÉT MARKOLVA minden egyes lökésnél magam felé rántom. Móni egyik kezével a matracon támaszkodik, a másikkal az ágy támlájába kapaszkodik, hogy ellen tudjon tartani a belőlem gát nélkül felszakadó vadságnak. Úgy döngetem őt, mintha állatok lennének.

Megvetem magam. Nem azért, mert nincs bennem gyengédség, mert keményen és durván kefélek. Régen szégyelltem ezt, ezért visszafogtam magam, de már elfogadtam, hogy egyszerűen csak ilyen vagyok. A gyengédség nem elég, örület kell. Ezért keresek olyan nőket, akik erre vágyanak, vagy legalábbis nem ijednek meg tőle. Móninak új ez a féktelenség, de épp úgy élvezi, mint én, mégis bűnösnek érzem magam – mert másra gondolok, miközben őt dugom. Valakire, akire nem lenne szabad gondolnom.

Az egyik kezemmel erősebben szorítom a csípőjét, a másikat pedig a mellére csúsztatom.

Halkan, fojtottan felnyög, ahogy masszírozni kezdem. Móni mindig halk, azt mesélte, hogy azért, mert az exférjével éveig az anyósáéknál laktak, és mivel a panel falai nem arról híresek, hogy felfognák a zajokat, megtanulta, hogyan szexeljen csendben.

Behunyam a szemem, és megmarkolom a mellét, de közben azt képzelem, hogy egy sokkal kisebb, feszesebb, kevésbé súlyos mellet érintek. Ez elég ahhoz, hogy átlökjön a határon, és ahogy mélyre merülök Móniban, érzem, hogy őt is eléri az orgazmus. Egyszerre élvezünk el, lihegve, zihálva.

Ahogy a testünket kifosztja a gyönyör, kifakult csendben hevedünk el az ágyon. Móni a vállamra hajtja a fejét, a lábát átveti az enyémen, ujjával a mellkasomat birizgálja.

Szeret ilyenkor hozzám bújni, úgy hiszem, ez azt az illúziót adja neki, hogy valamiképp összetartozunk. Szakítanom kellene vele, így lenne tisztességes. Ha elhagynám, találhatóna magának valakit, aki önmagáért akarja.

Móni rendes nő, túl rendes hozzám. Azt a sötétséget, ami a lelkem legmélyén lappang, sosem tudná megemészteni. Végül is egy majdnem lánya korabeli tanítványomról fantáziálok, amikor épp őt dugom, és bár Móni tudja, hogy felejtani jövök hozzá, elmondtam neki már a legelején, de ettől még nem érzem magam kevésbé alávalónak. Hiszen nem tudja, kit akarok elfelejtetni, akár azt is hiheti, csak egy rosszul végződött kapcsolat emléket próbálom kitörölni magamból. Sosem kérdezett, én pedig hagyom, hadd gondoljon, amit akar. Bemocskol mindaz, amit elhallgatok.

Felhúzom magam, és az ágy szélére ülök. Móni keze a hátamon játszik, míg én előrehajolok a bokszeremért.

– Nem maradsz? – kérdi fátyolos hangon, még mindig pilledten a szextől.

– Nem tudnék még aludni – felelem, de nem nézek rá, mert ez hazugság, és gyűlölöm, hogy hazudok neki. – Nem akarlak zavarni, inkább hazamegyek. – Ez már jobban emlékeztet az igazságra. Tényleg nem akarom zavarni. Leginkább magammal nem.

Nem kér, hogy maradjak. Sosem kér.

Néha dühít ez a megadás. Néha azt kívánom, bár akarna. Többet nálam, valaki jobbat, egy másik életet, ahol nem rendeli magát alá senkinek.

Amikor kienged a lakásból, és bezárul mögöttem az ajtó, ahogy hallok a kulcs kattanását és a biztonsági lánc csörrenését, fellélegzem. Mintha kizárt volna az életéből. Szeretném, ha erősebb lenne nálam, és tényleg kizárna. Ha nem hagyná, hogy használjam.

Néha eltöprengek, hogy a testünk nem csupán arra jó-e, hogy elrejtse a lelkünk összes kimondhatatlan szennytét. A halva született, túl lassan oszlásnak induló, temetetlen titkokat. Titkokat, amelyek megmérgeznek és tönkretesznek.

Kilépek a lépcsőházból a tavasztól megrészegült éjszakába, és már kotrom is elő a zsebemből a cigit. Rágyújtok, az első slukk érdesen simít végig a torkomon. Móninál sosem dohányzom, nem szereti a füstöt vagy a cigi ottfeledett ízét a számban.

Minden méter, ami elváltasz tőle, felszabadít. Nagyjából fél éve vagyok veled, a kapcsolatunk egy-egy vacsorára és a szexre korlátozódik. Nem akarok ennél többet, se veled, se más nővel. Évekkel ezelőtt jöttem rá, hogy képtelen vagyok úgy élni, ahogyan azt a legtöbben normálisnak tartják, hogy aligha fogadna el bárki olyannak, amilyen vagyok, hogy aligha lennék elég. Azóta egyetlen szeretőmnek sem ígértem semmit, Móninak se. Azt mondta, ő sem akar többet, elég a szex, de a szeme néha nem ezt mondja. Már csak ezért is szakitánom kellene veled.

Legközelebb – fogadom meg. Itt az ideje.

Miatta is, magam miatt is. Hiszen gyűlölöm magam, amikor ve-
le vagyok. Eleinte segített felejteni, eleinte csak ő volt ott az ágyban
alattam. Csak mostanában vagyunk hárman.

Szeretném hinni, hogy nem vagyok rossz ember, hogy valahol van
még bennem jóság is. Most épp nem megy. Most csak én vagyok és
ez a sötétre alvadt éjszaka, ami pontos mása annak, ami bennem van.

Befordulok egy 1900-as évek elejét idéző, magas épületekkel sze-
gélyezett sétálóutcára. A gondolataim pont úgy áradnak szét ben-
nem, mint ahogyan a lámpafény a téglaszínű és szürke térköveken.

Nem akarok rágondolni, mégis rágondolok.

Nem akarom őt akarni, mégis akarom.

Szeptemberben gyanútlanul léptem be az osztályterembe. Ma-
gyaróra, végzős osztály. A tanáruk, Ildikó elhúzódó betegsége mi-
att kellett átvennem őket. Akkor már túlestem az osztályfőnökkel
való beszélgetésen, Margó még az első értekezlet után hívott félre,
hogy beszámoljon nekem Virágról. Hallottam már róla korábban
is, két évvel ezelőtt, amikor átjött hozzánk, folyton róla pusmog-
tak a tanáriban.

A tragikus sorsú lány, aki három éve elvesztette a szüleit, majd
összeroppant, és azután egy éven keresztül a pszichiátrián kezel-
ték. A száraz tények – milyen végtelenül könnyű kategorizálni egy
embert. Hogy legyen hova tenni magunkban, hogy egyszerűbbre
bontsuk azt, ami érthetetlenül bonyolult. Skatulya-élet. Láthatat-
lan rácsok körülöttünk.

Korábban nem figyeltem fel rá, nem az én diákom volt, aztán
meg már nem is igen beszéltek róla.

Amikor azon az első órán megpillantottam őt, törekennyé fagytak
a gondolataim. Kirírt a többiek közül, nem illett az osztályterembe.

A kimaradt egy év miatt idősebb a társainál, tizenkilenc éves, de ez ebben a korban még nem lehetne számottevő annyira, hogy feltűnjön. Mégis feltűnt.

Egy letaglózóan gyönyörű fiatal nő hófehér bőrrel, ártatlanul tiszta, kék szemmel. Gyermekkort és jobb életet idéző kék. És benne a szomorúság, a magány. A magánya a lelkemig ért és megsebzett.

Az első gondolatom az volt, hogy szeretném átölelni és megvigasztalni. A második már közel sem volt ilyen atyai és kedves.

Ahogy elkaptam róla a tekintetem – mert muszáj volt elkapni, nem bámulhattam őt –, már tudtam, hogy elvesztem. A kék szempár mélyéről azóta is valami megmagyarázhatatlan hív, hogy fedezem fel. Zsigeri vágó húz felé, amit nem lenne szabad éreznem, amiért gyűlölöm magam. A diákom, kétszer annyi idős vagyok, mint ő. Az, hogy vonzódok hozzá, nemcsak tilos, helytelen is.

Mégsem tudom magamból kiűzni őt. Virág az én külön bejáratú poklom. És neki fogalma sincs róla, mit tesz velem – nem is tudhatja meg soha. Szerintem már azzal is tönkretenném, ha csak sejténé. Megmérgezném az ártatlanságát.

Egy utolsó nagy slukkal a cigi végére érek. A sétálóutcában szinte egymást érik a padok, szemetesek, az egyik szembejövönél elnyomom a csikket, és már húzom is elő az újabb szálát, amikor észreveszem a lányt.

A hátára puha hullámokban omlanak a fekete tincsek. A lámpafény csillogva vérzik el rajtuk, csak selyemfényű ragyogást hagy maga után.

Mezítláb van, a cipője a kezében. Szemtelenül rövid farmerszoknya van rajta, és fekete felső, ami körbeöleli karcsú idomait. Virágra emlékeztet, és ettől gyorsabban kezd dobogni az én áruló szívem.

Úgy sétál, olyan nyugodtan és békésen, mintha nem is a város koszos utcáin, hanem a tengerparton járna.

Van abban valami megkapó, hogy mezítláb van. Mintha ő lenne a testet öltött lázadás. Vagy ezért vonz, vagy azért, mert Virágra emlékeztet.

Nem csak én veszem őt észre. Nem messze tőle két huszonéves kölyök egymást bökdösi, és felé mutogat. A szemük villanása mohó éhség. Elindulnak felé.

Szeretném magam azzal áztatni, hogy a lovagiasság visz a nő után, de amilyen brutálisan elcseszett vagyok, csupán az vesz rá a mozgásra, hogy ez a fiatal nő hasonlít arra a lányra, akire nem lenne szabad vágynom.

VIRÁG

A valóság cseppenként szívároგ vissza belém.

Az elmém végtelen kaleidoszkóp, csak éppen színek és formák helyett emlékekkel kísért.

Amikor kikerültem a zárt osztályról, rakatnyi droggal próbáltam kilúgozni magamból őket, jöttek persze a gyógyszerek is, és bármi, amit a volt osztálytársaimtól be tudtam szerezni, de a hatásukra csak zavarosabbak, sokszor ijesztőbbek lettek a múlt túl éles és fájó képei. A fű valamennyire eltompítja őket, az alkoholtól pedig homályosak és reszketegek lesznek.

Több mint egy éve, egy semmiből felbukkanó férfi által tapasztaltam meg először, hogy a szex ideiglenesen betoldozza a bennem tátongó fekete lyukakat. Már volt előtte egy barátom, de azt nem tudtam, hogy a gyönyör keserédes ízei képesek elfeledtetni velem,

hogy egyáltalán vannak. A fekete lyukak, ahonnan az emlékeim erednek. Sötét, bűnnel teli lyukak beleégve a lelkembe.

Azóta ez tart életben. Számtalan férfi, számtalan érintés. Csók egy se.

Csak Daninak hagytam, hogy megcsókoljon. Nem voltam szerelmes, de kedveltem őt. Mindketten tizenhét évesek voltunk, de a tizennyolcat ő már nem érte meg. Annyira ostoba halála volt: megcsúszott, elesett és aztán nem kelt fel többet.

Tudtam, hogy meg fog halni, ezért feküdtem le vele. Mindketten szüzek voltunk, és ő picit belém habarodott. Sajnáltam őt, nem akartam, hogy úgy haljon meg, hogy sosem feküdt le senkivel – nekem meg mindegy volt, hogy vele vagy alkalomadtán mással veszem el a szüzességem. Ő még így is jobb volt hozzám, mint amit érdemeltem volna, pedig engem nem érdekelt, szép és jó lesz-e, nem számított, megtörténik-e egyáltalán. Neki viszont számított, így hát megtettem.

Először ügyetlenek voltunk, és fájó is, de aztán beletanultunk. Dani mindig figyelmesen és gyengéden szeretett. Jó volt vele, de csak később tanultam meg, hogy még jobb, ha nincs semmi finomkodás. Néha kell, hogy fájjon, kell az örület, a féltelenség. Mint ma éjszaka.

A névtelen férfirra gondolok, és arra, hogy meg fog halni. A halál soha nem szép, akkor sem, ha ezt akarjuk hinni. Nem felemelő és nem békés.

Kriszti volt az első. Az óvoda első napja óta a legjobb barátnőm volt, mindent megosztottunk egymással, az összes titkunkat. Tizennégy évesek voltunk, aznap jött meg először a menzeszem. Zavartan boldognak és büszkének éreztem magam, hogy végre nagylány

lettem. Nem tudtam, hogy a kedvenc bugyimon vöröslő vér csak árnyéka annak, amit azon a napon még látni fogok.

Kriszti és én az úttest oldalán álltunk, és én hirtelen megláttam, mi fog történni. Felsejlett a jelen mögül, tisztán és élesen. Ő elindult, én ledermedtem.

Utánakiáltottam, visszafordult felém.

A napfény a szemébe tapadt. Sose fogom elfelejteni, hogy csillogott abban az utolsó pillanatban az az édeszöld szempár.

Kriszti önfeledten kikacagta az ijedtségem és a gyávaságom, amiért megtorpantam az úttest mellett, majd nekilódult, hiába kaptam utána.

Csak részletek maradtak meg.

Fékcsikorgás, sikoly, az ütközés tompa hangja, még több sikoly.

A vér fémes szaga összekeverve a nyár szelíd illataival.

Az aszfalt szürkéjén terjedő vörös.

A vörösre emlékszem a legélénkebben. Annyira nem illett oda, szürreális volt. Nem tudtam, hogy egy emberben ennyi vér lehet. Csak folyt és folyt, mint egy esőtől felduzzadt patak.

Ha nem kiáltok utána, talán nem történt volna meg. Akkor érintett meg először a büntudat és az önvád. Apró fekete foltok a szívemen.

Mostanra a szívem egy kiszáradt és összeaszalódott, kőolajfekezte csonk.

De legalább már tudom, hogy nem akadályozhatom meg, hogy semmit sem tehetek. Olyan ez, mint egy szövet. Néha meghúzunk egy szálát, és valahol az anyag menthetetlen szétbomlik. A pillangóhatás. Egy döntés, egy szárnyrebbenés – és a lecsapó tornádó maga a halál.

Akinek látom a halálát, az már meghúzta ezt a szálát. Minden döntésünk számít, minden döntésünk előidéző egy másikat, és még egyet meg még egyet, és aztán eljön az a pont, amikor már mindegy, hogyan döntünk.

Kriszti halála után, de még a pszichiátria előtt reméltem, hogy máshogy is lehet, de aztán keserves lecke árán megtanultam, hogy nincs értelme hadakoznom azzal, amit látok. Olykor még mindig szeretnék hinni abban, hogy semmi sincs eleve elrendelve, hogy van szabad akarat, de amikor megpillantom a halált, arra gondolok, hogy igazából mindegy. Mert a vége úgyis mindig ugyanaz.

Már érzem a bőrömhöz dörgölődző hűvös éjszakát, és az apró kavicsok is szúrják a talpam. Talán rossz ötlet volt levenni a magas sarkút, még akkor is, ha már éktelenül sajgott benne a bokám.

Kiszúrok két srácot, akik nyálcsorgatva megbámulnak, és elindulnak felém. Sokszor történt már ilyen, megtanultam, hogy szereljem le a kéretlen társaságot, ahogy azt is, mikor érdemes inkább menekülőre fognom. Nyílt utcán vagyunk, és ők túl esetlenek ahhoz, hogy komolyan félnem kelljen tőlük.

Szánom őket. A magasabbik túladagolásban fog meghalni alig egy év múlva, a másik szép, hosszú kort él meg, agyvérzés viszi majd el álmában, és mivel ezt már most látom, valószínűleg előre megtervezett, komplikációktól mentes élet előtt áll.

Röhögve érnek hozzám közelebb. Meglepi őket, hogy megtorpanok és várakozón rájuk emelem a tekintetem. Már megszólítanak, amikor a hátam mögül rideg és fenyegető torokköszörülés tépi szét az éjt.

A két fiú mögém néz, aztán össze, végül úgy döntenek, nem érek annyit, hogy megütközzenek azzal, aki árnyékomma szegődött. Szó nélkül elinálnak.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Megoldottam volna – mondom közönyösen, miközben önkéntes megmentőm felé fordulok. Folytatnám még, de a torkomba dermednek a szavak.

A férfi, akinek még nincs halála, úgy néz rám vissza, mintha kí-sértetet látna.